

fra et af Folkethinget nebsat Udvalg, og jeg undersøger ikke her nogensomhelst anden skult Kilde. Det er en megen heldig Forandring fra Fremgangsmaaden isjor, som var aldeles uheldig og uden Exempel. Det skal jeg ikke komme ind paa eller nærmere omtale. Men det, ærede Medlemmer skulle tænke paa, er Realiteten. Ingen kan jo negte, at det ærede Medlem ved sine Indstillinger her er gaaet videre end selv de, der stode tilhøre for Regjeringen, i 1877 forlangte. — Nu kommer jeg til de enkelte Forslag. Se da de Herrer ikke, at det ikke kan nytte at ville fortælle os, at det er et Fremstridt fra 1683. Alle de Betragtninger om, at saadanne Fremstridt fra 1683 ogsaa ere Fremstridt nu, at det er Fremstridt, der ere værd at tage mod nu, bunde alle sammen i den Opfattelse, antager jeg, at Forholdene skulle være i Folkethinget fremdeles, som de have været i de sidste 3 Aar. I den Antagelse bunde de efter mit Skøn, som om der nu ikke længer var Saft og Kraft i Folket til at reise et Folkething, der formaade at lægge Vægt paa sine Beslutninger, saa at det ogsaa fik Betydning andetsteds. Jeg tror, at denne Antagelse er forkert; selv om den subjektivt kan være rigtig, selv om enkelte ærede Medlemmer kunde have en saadan Følelse, jeg havde nær sagt af Slaphed under den nuværende Tilstand, at de tro, at der ialtsald i det første Aarhundrede ikke var Opreisning at finde for Demokratiet i Folkethinget, tror jeg, det er faktisk urigtigt. Jeg tror ingenlunde, det er Tilfældet, at det staaar saa stille til. Jeg nærer det bedste Haab om, at vi nok skulle faae et Folkething, der kan bære op sin Sag, saaledes at vi ikke staa her og glæde os over Fremstridt i Forhold til 1683. Hvad var der dengang? Vi havde en Hær af Hvervede, Fremmede og Alstens, og de Straffe, som man lægger an paa i en saadan Hær, skulde de kunne blive Fremstridt ligeoverfor Landets Sønner, den almindelige Børnepligt? Og saa staaar man og roser sig af det som Noget, der var værd at faae. Nei, mine Herrer, det er ikke Maalestokken. Maalestokken maa være: er det, vi vedtage, tidsvarende, stemmer det med den Behandling, vi maa hyde Landets Sønner under de nuværende Forhold med den almindelige Børnepligt, samtidigt med at det selvfølgelig maa indeholde fornøden Garanti for Disciplinens og Lydighedspligtens Udøvelse i Hæren? Jeg paa staaar: nei. Med disse almindelige Bemærkninger vil jeg nu helst gaa til de enkelte Ændringsforslag, som forelægges, og saa tager jeg et lille Rusterum, inden jeg kommer til de andre Hovedpunkter (Udbrydelse af Røer). Hvad var det, det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds vilde? (Røer: Lad Rusterummet ikke blive for langt). Det glæder mig, at det ærede Medlem finder Behag i at følge mig, som jeg haaber, det er Tilfældet med det hele Thing, jeg taler

for Opmærksomheden. — Der er nu Ændringsforslagene til § 1. Der er gjort en Del Ændringer af ærede Medlemmer og navnlig af det ærede juridisk-militære Medlem for Aalborg Amts 2den Valgkreds (S. Steffensen). Det ærede Medlem var rigtig i Harnisk idag; dette fredsommelige saalige Medlem, som ellers tager paa Uloverden med Højelsshandske, var rigtig oppe idag imod os. Her have tre ærede Medlemmer af Udvalget stillet Forslag, som efter min fattige Fatteevne er ret forstaaelige, men det høilærde Medlem fandt dem uforstaaelige. Skulde det nu være uforstaaeligt, at der istedetfor „alle egentlige militære Forbrydelser“ bliver sat „de egentlige militære Forbrydelser“. Hvad er Forskjellen mellem at sige „de egentlige militære Forbrydelser“ i Stedet for „alle egentlige militære Forbrydelser“? Ja, den er til at begribe, Sproget er begge Steder i dette Tilfælde til at begribe. Naar det dernæst i Paragrafen hidder „for andre strafbare Handlinger straffes de efter Rigets borgerlige Straffelove“, saa har Mindretallet foreslaaet, at Ordet „andre“ skal udgaa, og vil have, at der skal staa: „for strafbare Handlinger, for hvilke der ikke er fastsat Straf i de militære Straffelove, straffes de efter Rigets borgerlige Straffelove“. Jeg fortaar det meget godt, mig forekommer det ganske vist, at det i alt Fald for os Dæglfolk er en heldigere Redaktion end den, der staaar, og som det høilærde Medlem har ladet staa, uden at stille Ændringsforslag, thi naar der staaar: „for alle egentlige militære Forbrydelser, som de begaa, straffes de efter den militære Straffelov“, saa kunde der dog mulig tænkes Forbrydelser, som man vilde klassificere som militære, men for hvilke der ikke var fastsat Straf i den militære Lov. Et saadant Tilfælde kunde jo indtræffe, og jeg tager ikke det ærede Medlem som uldgyldig Garant for, at det ikke kunde hændes. Jeg hørte engang, at en Kapitain, der var affødiget, havde begaaet Noget, jeg tror med Hensyn til en Vexel eller noget Andet, og jeg tror, at han blev betragtet som hørende under den militære Ret. Grændsen er ikke let at drage for, hvad der skulde høre ind under den militære Ret. Hvis f. Ex. en affødiget Militær forsynede sig i visse Netninger, f. Ex. mod Rigsdagen eller Rigsdagsmandene eller paa anden Maade, da ved jeg ikke, om de ikke vilde erobre ham for den militære Magt og sige: her er ikke tydelige Bestemmelser i denne Henseende. I alt Fald ere saadanne Tilfælde, selv om de ere ubegrundede, efter min Formening hændt ved denne Ændring, thi efter den vil ingen Handling kunne begaaes af nogen Militær, uden at han finder sin Straf enten i den militære eller borgerlige Straffelovgivning; Tilspøningen til § 8 er vistnok slet ingen Exstaining derfor. Hvis det imidlertid kan fornøje de Herrer at angribe derved Kollega i Udvalget for forstaaelige Forslag paa den Maade,